

I. KAPITOLA

Panoš Ota seděl se svým přítelem Divišem poblíž okna šenku U Modré hvězdy a pozorovali vrata domu na protější straně ulice. V Rybářské ulici neměly domy podloubí a vyznačovaly se prostými fasádami, protože tahle ulička stála u hradeb a žily tu chudé rodiny. Honosněji zdobený byl jen dům, který sledovali. Neměli pláště s erbem českého krále, ale jen prosté haleny, jaké nosívali tovaryši a chudší měšťané, aby nebyli nápadní.

„Nezdrží se tam. Hned zase vyjde ven,“ spekoval Diviš. „Možná se tam jen ukryl.“

„Nemyslím si. Ta vdova ho tak snadno nepustí,“ nesouhlasil panoš Ota. Od šenkýře se totiž dozvěděli, že dům patří jistě Hedvice, vdově po zámožném notáři Borutovi. Mívá prý mužské návštěvy, některé tam zůstávají hodně dlouho. Její muž býval ovšem přítelem staroměstského rychtáře, a tak si jejího chování raději nikdo nevšímal.

Ota s Divišem vedli spor o muže, který byl oblečený podobně jako oni a kterého zahlédli poblíž radnice. V tlačení odřízl jednomu z konšelů od pasu měsíc a hned s ním utekl. Jenže jim by zmizet v pražských ulicích dokázal jen málokdo. Měli zkušenosti, jak na sebe neupozornit. Panoš Ota se nedbale loudal za zlodějem, zatímco Diviš rychle proběhl souběžnou ulicí. Na jejím konci počkal, až se sledovaný chlapík objeví, pak se za ním vydal on, zatímco panoš Ota zahrnul do boční uličky. Jakmile mu zmizeli z očí, proběhl jinou křivolakou uličkou a na jejím

konci převzal sledování místo Diviše zase on. Oba se uměli skrývat v podloubí, u vrat domů či za stojany, na nichž řemeslníci vystavovali na ulicích své zboží.

I když se zloděj občas ohlédl, nic podezřelého nepostřehl. Do Rybářské ulice nešel přímo, ale kličkoval křivolakými ulicemi, které se táhly od radnice až k vltavskému břehu. Nakonec panoše Otu a Diviše dovedl k domu vdovy Hedviki. Ulice příliš živá nebyla a byla dobře přehledná, proto se usadili U Modré hvězdy a teď diskutovali, co dál.

Do Prahy doprovázeli svého pána Oldřicha z Chlumu, správce severních Čech a královského prokurátora, ale nikoli kvůli pátrání. V něm byl jejich pán považován za nedostizného, jenže král Přemysl si cenil i jiných jeho schopností. K nim patřila učenost a také umění diplomacie.

Šlo o chystané jednání v Burgundsku, a tak musel Oldřich z Chlumu trávit spoustu času na Pražském hradě v důvěrných jednáních s panovníkem, jichž se účastnil jen pražský biskup a několik velmožů. Z hlediska postavení byl nejméně významný, jenže věděl o Burgundsku hodně díky své ženě Ludmile z Vartemberka, kterou vychovali v jednom z tamních klášterů. On sám navíc tuhle zemi v mládí navštívil a chvíli tam studoval.

Na jednáních své pomocníky nepotřeboval, a tak se zatím celkem nudili. Čas vyplňovali tím, že se toulali městem a hledali nějakou zábavu. To v Praze těžké nebylo, na rozdíl od Bezdězu tu byly desítky zajímavých možností. Problém byl spíše v tom, že každý byl trochu jiný a za zábavu považoval něco jiného. Právě proto se však při vyšetřování ideálně doplňovali. Zvykli si na sebe a své chyby, dobrosrdečně si je vyčítali a tropili si z nich žerty.

Kdykoli zahlédli hezkou holku, Diviš na ni s nevinným výrazem Otu upozornil, protože věděl, že jeho přítel má